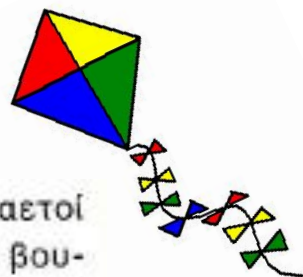

Όνομα :

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

Πρωί πρωί την Καθαρή Δευτέρα όλοι οι χαρταετοί ανέβηκαν στον ουρανό. Άλλοι έκαναν τούμπες και βουτιές κι άλλοι αρμένιζαν ήσυχα και καμάρωναν. Ήταν όμορφοι χαρταετοί. Κόκκινοι με γαλάζιους κύκλους, κίτρινοι με μπλε μαργαρίτες, μεγάλοι με πολύχρωμες χάρτινες ουρές, μικροί με αστεία σκουλαρίκια...

Αλήθεια, ήταν πολύ φανταχτεροί και πολύ περήφανοι και ήθελαν να φτάσουν ως τον ήλιο, αλλά τα παιδάκια τους τραβούσαν μ' ένα σπάγκο κατά τη γη.

– Είστε χαρούμενοι; Είστε ευτυχισμένοι; τους ρώτησε η τρελούτσικη ηλιαχτίδα που όλα θέλει να τα μαθαίνει.

– Με τόσα πλούτη που έχουμε πώς να μην είμαστε ευτυχισμένοι; αποκρίθηκαν οι χαρταετοί με τις ουρές και τα σκουλαρίκια, με τις ζωγραφιές και τα χρώματα τα φανταχτερά!

– Ίσως έχετε δίκιο, ίσως έχετε άδικο, είπε η Τρελούτσικη και πέταξε κοντά σ' ένα μακρινό, ξεμοναχιασμένο χαρταετό.

– Κι εσύ; τον ρώτησε.

– Και βέβαια είμαι ευτυχισμένος!

– Όμως δεν έχεις ζωγραφιές, δεν έχεις χρώματα φανταχτερά, ούτε σγουρή ουρά και αστεία σκουλαρίκια.

– Είμαι ευτυχισμένος, γιατί είμαι λεύτερος! Ταξιδεύω δίχως σπάγγο. Όλα είναι δικά μου!

Κι ο παράξενος χαρταετός ξανοίχτηκε στον ατέλειωτο ουρανό. Πήγε τόσο ψηλά που κανένας χαρταετός δεν μπορούσε να φτάσει, γιατί κανένας σπάγκος δεν είναι τόσο μεγάλος.

Οι άλλοι χαρταετοί κατέβηκαν κι άραξαν στα ντουλάπια τους, ενώ ο φιλαράκος μας αρμένιζε στον κόσμο, στολισμένος μ' όλα τα λεύτερα πράματα που σε όλους μας φέρνουν χαρά: το φως, το σύννεφο, τ' αστέρια, το τραγούδι.